

Μεγαλώνοντας μικρούς θεούς (Παπαδημητρίου Λένα)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Σεπτεμβρίου 26, 2017

Μιλώντας προ ημερών με μια ισπανίδα φίλη κοινωνική λειτουργό - είχε έρθει στην Αθήνα για λίγες ημέρες διακοπών με τον έλληνα σύζυγό της - άκουσα για πρώτη φορά τον όρο «violencia filio-parental». «Ξέρεις, όταν τα παιδιά δέρνουν τους γονείς τους» μου είπε. Γνωρίζοντας ότι η ίδια ανέλαβε πρόσφατα συντονίστρια σε ένα είδος καταφυγίου για παιδιά από δυσλειτουργικές οικογένειες, κούνησα το κεφάλι μου με κατανόηση. «Όχι, αυτό δεν αφορά παιδιά από "διαλυμένα" σπίτια ή εφήβους με παραβατική συμπεριφορά» έσπευσε να μου αποσαφηνίσει. «Είναι ένα φαινόμενο που πλήττει πολύ συχνά πλέον "κανονικές" οικογένειες, από μεσαία στρώματα, συχνά ανώτερου μορφωτικού επιπέδου. Ξεκίνησε γύρω στο 2005 και κάθε χρόνο τα κρούσματα αυξάνονται. Πολλοί γονείς φοβούνται ή ντρέπονται να μιλήσουν. **Τα παιδιά σήμερα μεγαλώνουν χωρίς κανείς να τολμά να τους πει "όχι"**. "Δεν με αφήνεις να αγοράσω το κινητό που θέλω;". "Δεν με αφήνεις να γυρίσω στο σπίτι ό,τι ώρα θέλω; Θα σου δείξω εγώ"».

Αυτή η «γονεϊκή κακοποίηση» (που μπορεί να εκδηλωθεί με μπινελίκια, αγκωνιές, αλλά και απλά με παντελή έλλειψη σεβασμού) δεν είναι παρά μια παρενέργεια της δυτικοτραφούς μάστιγας: **παιδιά χωρίς όρια**. Η Δύση έχει γεμίσει μικρούς, ανυπόφορους, αυταρχικούς ανηλίκους που όχι μόνο δεν υπακούουν στους κανόνες αλλά τους καταπατούν μετά βδελυγμίας. Για τους δε μοντέρνους, ενοχικούς, καθ' όλα ενδοτικούς γονείς, η επιβολή ορίων έχει μετατραπεί σε ανάθεμα. Οι ειδικοί συνιστούν προσοχή. Ήδη από το 2006 το βρετανικό φιλανθρωπικό ίδρυμα Kidscape κατηγορούσε τους υπερβολικά ανεκτικούς γονείς για τους μικρούς «τραμπούκους της μεσαίας τάξης» που είχαν αρχίσει να λυμαίνονται τις παιδικές χαρές. «Τα παιδιά αυτά προέρχονται από ιδιαίτερα ανεκτικές οικογένειες. Στο σχολείο συμπεριφέρονται σαν μικροί θεοί, πιστεύοντας πως όλα περιστρέφονται γύρω τους και ότι τα άλλα παιδιά θα πρέπει να τα φοβούνται, όπως ακριβώς και οι οικογένειές τους» δήλωνε η διευθύντρια του ιδρύματος, Μισέλ Ελιοτ. «Πιστεύουν πως όλοι οι δάσκαλοι και τα άλλα παιδιά οφείλουν να τους υπακούουν. Στην αντίθετη περίπτωση αρχίζουν οι εκφοβισμοί». Ακόμα και στη Σουηδία, την Εδέμ της παιδικής ηλικίας, όπου όλα τα παιχνίδια είναι ξύλινα και οι εκπαιδευτικοί είναι τέλειοι, υπάρχουν πλείστα «ouppfostrade» (κακομαθημένα βρωμόπαιδα), όπως τουλάχιστον αποφαινόταν στο αιρετικό βιβλίο του «How Children Took Power» (2014) ο ψυχίατρος Ντέιβιντ Εμπερχαρντ.

Σύμφωνοι, η νέα ισορροπία δύναμης ανάμεσα σε παιδιά και ενηλίκους είναι μια κατάκτηση. Ο γονεϊκός αυταρχισμός είναι πια παρελθόν, ο μπαμπάς και η μαμά δεν είναι πλέον δύο απρόσωποι γεννήτορες που συμμορφώνουν τους απείθαρχους με αυστηρές σωματικές τιμωρίες. Σήμερα όμως το έχουμε «τερματίσει». **Η μαμά και ο μπαμπάς έχουν απολέσει και την τελευταία ρανίδα κύρους. Η ανεξέλεγκτη διαπαιδαγώγηση και η συστηματική κατάργηση κάθε ορίου δεν παράγουν μόνο ελλειμματικά παιδιά (με γιγαντιαίο εγωκεντρισμό, κατάθλιψη και πλείστες αγχώδεις διαταραχές) αλλά και δυστυχείς γονείς.** Διότι προφανώς όταν τις «τρως» ποικιλοτρόπως από το παιδί σου δεν μπορείς ποτέ να είσαι μια «υγιής» μαμά ούτε ένας σώφρων μπαμπάς.

Οι γονείς οφείλουν να ανακτήσουν το χαμένο έδαφος. **Δεν πρέπει να λες συνέχεια «ναι»** (επειδή λείπεις συνέχεια από το σπίτι και νιώθεις ενοχές / επειδή είσαι πολύ κουρασμένος για να πεις «όχι» / επειδή το παιδί θα σε συμπαθεί πιο πολύ αν λες συνέχεια «ναι» / επειδή απλώς βαριέσαι να πεις «όχι»). Οι γονείς οφείλουν να πάρουν εκ νέου τα ηνία. Πάνω απ' όλα βέβαια, καλούνται να συνειδητοποιήσουν ότι **δεν είναι υποχρεωτικό να είσαι πάντα αρεστός στο παιδί σου.** Η Μπέτι Ντέιβις, νομίζω, το είχε θέσει πιο αριστουργηματικά από οποιονδήποτε: «Αν το παιδί σας δεν σας μίσησε ποτέ, δεν υπήρξατε ποτέ γονιός».

(Δημοσιεύθηκε στο [BHmagazino](#) την Κυριακή 17 Σεπτεμβρίου 2017)